

Liefde

Laat ik mij het eens gemakkelijk maken met een simpel onderwerp als “liefde”. En op aanraden van dierbaren het ook hebben over mijn eigen ervaringen daarmee en wat diepgang opzoeken. Mijn verwachting is dat het nooit aan de verwachting van anderen kan voldoen, maar nooit geschoten is altijd mis.

De aanleiding hiervoor was een gesprek in de auto met een vriendin. Het ging over liefde en of die onvoorwaardelijk was jegens anderen. Mijn stelling was dat liefde niet onvoorwaardelijk kon zijn, zelfs niet richting baby's of dieren. Een huisdier dat eens vals is, zul je niet onvoorwaardelijk lief hebben. Mensen die beweren hun kinderen onvoorwaardelijk lief te hebben gaan voorbij aan het feit dat ‘het kind zijn’ de voorwaarde is. Was het niet hun kind, dan was de liefde blijkbaar sneller over.

Maar goed, laat ik eerst eens kijken naar dat containerbegrip “liefde”. Wat is liefde? Want we gooien nogal wat zaken op één hoop als we het over liefde hebben. In pure zin is liefde voor mij de liefde voor het leven zelf. Liefde is in deze spirituele zin geen werkwoord maar een “Zijn”. Ik Ben. Ik Ben Liefde. Het leven zelf is liefde. Het is de continue stroom van het leven dat liefde is. In die zin overstijgt liefde alles. Kijken naar een bij op een bloem en in dat moment “Zijn”, dat is pure liefde. Alleen deze pure vorm van liefde zou je onvoorwaardelijk kunnen noemen, maar de spirituele wereld is gevrijwaard van dualisme en er is geen andere toestand dan onvoorwaardelijke liefde in dat eenheidsveld.

Alles wat daaronder in de fysieke wereld plaatsvindt, dat is een afgeleide van spirituele pure liefde. In onze duale wereld wordt door onze nog primitieve geest een tegenkracht geïntroduceerd en dat is haat. Eigenlijk bestaat het niet, maar omdat wij het creëren in ons mentale veld is het er wel. Net als dat donker niet bestaat, omdat het slechts de afwezigheid van licht is. Alles is licht. Alles is energie. Alles is liefde. Maar de mens is bezig zijn weg te vinden en in die lange dwaling denken wij de liefde te kennen. Juist vanwege de voorwaardelijkheid maken wij er een potje van.

Geboren worden

Wanneer wij op deze Aarde worden geworpen ontdekt onze ziel het afgescheiden karakter en is daardoor afhankelijk geworden in een wereld vol eenlingen. Als kind vond ik het maar vreemd dat niemand mij echt begreep. En als ik anderen probeerde te begrijpen vond ik het maar raar dat ze niet het achterste van hun tong lieten zien.

Mijn ouders hebben mij naar eer en geweten opgevoed, maar ik heb liefde gemist. Later begreep ik wel dat ze hun best hebben gedaan en dat ze vast en zeker op hun manier van mij gehouden hebben, maar voor mij was het onvoldoende. Ik had meer liefde nodig. Ik wilde geknuffeld worden. Ik wilde begrepen worden. Ik wilde dat mijn ziel gezien werd. De afstand die ik ervoer is echter voor iedereen onoverbrugbaar, want niemand kent de ander zoals die gekend wil worden.

De opvoeding

Dit mag niet en dat moet wel. De opvoeding is gericht op het kind klaarstomen voor de maatschappij. Je moet op één of andere manier passen in de cultuur. Je zult

moeten werken voor je geld. Wat blijft er over van het “Zelf” dat de ziel “Is” en hoe afhankelijk worden we door onze omgeving gemaakt? Welke kant bewegen we op in dat proces van hechting en onthechting? Gaan we ons meer afhankelijk maken door ons te hechten of meer onafhankelijk door te onthechten?

We worden als ziel geboren met een beschrijving waarin we een zekere mate van hechting en onthechting kennen. Ik was en ben een ziel die zeer onthecht is en waarschijnlijk hadden mijn ouders het daar moeilijk mee. Een zelfstandig kind is prettig, maar voor ouders die óók liefde nodig hebben is dat een uitdaging. Mijn ouders zijn geboren in 1928 en 1929 en hebben nogal een roerige tijd meegemaakt. Er werd nooit gesproken over liefde. Er werd nooit gesproken over gevoelens.

Relaties

Zo gaan we de wijde wereld in, geconditioneerd en geestelijk gehandicapt. Niemand uitgezonderd, al zullen velen dit fenomeen ontkennen. We worden verliefd op een ander, terwijl wij niet ons “Zelf” “Zijn” en die ander ook niet zich “Zelf” “Is”. We kennen onszelf niet en die ander kent zichzelf niet. We dompelen ons onder in één grote illusie die we verliefdheid noemen en later als liefde ervaren. Terwijl het niets met die spirituele pure liefde heeft te maken. We zijn en blijven “alleen”.

De meeste relaties ontstaan net als dat de meesten van ons werk vinden, namelijk dat die ander ons wel wil hebben. We denken gezien te worden en dat stemt ons zeer verheugd. We gaan de relatie aan en beginnen aan die baan. Maar wat is een relatie waard als beide mensen zichzelf niet kennen? Waarom zou die baan goed voor je zijn als je nog niet weet wie je “Bent”? Ik zeg niet dat het per se anders moet, maar wel dat we ons hiervan bewust kunnen zijn. Over diepgang gesproken.

Mid Life

Zo halverwege het leven gaan de meeste van ons nadenken over waar we staan en wat wij eigenlijk “Zelf” willen. Het leven begint dan namelijk echt te zeuren door continu signalen af te geven waar we naar zouden moeten luisteren. Wie ben ik en wat kom ik hier doen? Is mijn relatie nog relevant? Heb ik het nog wel naar mijn zin op dat werk? Hoe verhoud ik mij tot anderen, collega’s, kennissen, vrienden en familie? Velen komen in de mid life crisis terecht.

Eigenlijk is dit alles, het hele leven, een vraagstuk dat over liefde gaat. Liefde voor het “Zelf”. Het leven eist dat wij bezig zijn met liefde en het leven bewust leven als onszelf. Niet die onzin van verliefdheid en afhankelijke relatieliefde, maar de pure vorm van spirituele liefde. Geen zweverigheid of mentale hoog draverij, maar gaan zien voor wat het werkelijk is. Aardse liefde als mentaal concept en Spirituele liefde als wezenlijk “Zijn”. Wat gebeurt er in je relatie als de ander dit niet zo ziet?

Partners

Als we al een doel hebben in dit leven, dan is dat je “Zelf” worden. Gezien de primitieve staat waarin de mensheid nog vertoeft is dit een zeer lastige opgave. Word maar eens jezelf in een wereld die zichzelf niet is en er nog massaal voor kiest om het zo te houden. Op kleine schaal vindt dit plaats in relaties. De partners hebben

elkaar leren kennen terwijl ze zichzelf niet eens kenden. We zien maar een fractie van de ander en we laten maar een fractie van onszelf zien aan de ander.

Waar we verliefd op werden verdwijnt vaak als sneeuw voor de zon als die ander zich ontwikkelt, bewust en meer zichzelf wordt. Waar is die partner waar ik verliefd op werd? Wat is er met mij gebeurd dat die partner niet meer verliefd op mij is? Het houden van is een vorm van tolerantie voor elkaar hebben, maar hoe meer we onszelf worden, des te groter de kans dat we zien dat we eigenlijk toch niet zo bij elkaar passen. Blijf je bij elkaar, voor de kinderen, het huis of de zaak, of niet?

Vrienden

Wat is nu de essentie van partners zijn als we uitgaan van ieders doel op Aarde; "jezelf worden"? De essentie is vriendschap. Relaties bestaan niet, alleen vriendschap bestaat. We zijn niet elkaars man of vrouw. We zijn als ziel alleen op Aarde en moeten die afgescheidenheid aanvaarden. Velen zullen het niet met mij eens zijn, dat is ook de reden dat we hier staan als mensheid in deze fase van de evolutie. We willen liefde Aards beschouwen in plaats van Spiritueel.

Ik moet heel veel moeite doen om mijzelf te worden en ik heb een vriend nodig die mij hierin ondersteunt. Ik heb geen partner nodig die een belang heeft om mij te houden zoals ik was. Welke vriend is echt en welke vriend heeft een belang? Is een vriend ook bezig zichzelf te worden en staat die vriend open voor een gezamenlijke ontdekkingsreis? Kan ik dan die Spirituele Liefde ervaren en dat niet verwarren met Aardse liefde? Is Aardse liefde wel echt "Liefde"? Ik zeg: Nee. En al helemaal niet onvoorwaardelijk.

Nico Cost, 16 september 2024